

Nr 25.

Av herr **Lindmark m. fl.**, om höjning av det i statsverkspropositionen åskade anslag för anläggning av utfartsvägar i Norrbottens m. fl. län.

Under vart och ett av åren 1919—1922 har riksdagen i och för anläggning av utfartsvägar i Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands och Väster-norrlands län anvisat 100,000 kr. För första halvåret 1923 uppgick anslaget till 50,000 kr. och för budgetåret 1923—1924 till 65,000 kr. Minskningen av anslaget för sistnämnda år var förestavat av statsfinansiella skäl. Av samma orsak har i årets statsverksproposition anslaget för ifrågavarande ändamål upptagits till enahanda belopp eller 65,000 kr.

Statsbidrag till anläggning av utfartsväg får enligt härför utfärdad förordning (Sv. f. s. 1918, nr 886) icke utgå med mer än en fjärdedel till en tredjedel av den beräknade kostnaden för anläggningen och får ej för något fall bestämmas till högre belopp än som motsvarar hälften av samma kostnad. Övrig kostnad för företagets fullbordande såväl som framtida underhåll av byggd utfartsväg ansvara väginressenterna för. Härav framgår vilken stor ekonomisk uppoffring — trots bidraget — väginressenterna få vidkännas för åstadkommande av utfartsväg från sina byar eller lägenheter. Icke förty äro framställningarna om bidrag av ifrågavarande anslag synnerligen många och beviljade stats- och landstingsmedel långt ifrån tillräckliga.

Enligt uppgift från länsstyrelsen i Västerbottens län till 1923 års lands-ting föreläge framställningar om anslag till icke mindre än 39 vägföretag med en beräknad kostnadssumma av sammanlagt 933,127 kr., till vilka planer och kostnadsberäkningar funnos upprättade och som av vederbörande kommunala myndigheter tillstyrkts. Av kungl. väg- och vattenbyggnadsstyrelsens skrivelse i ärendet till departementschefen framgår, att jämväl för Norrbottens vidkommande antalet framställningar om bidrag till utfartsvägar är synnerligen stort.

Det är högst sannolikt, att, om ej statsanslag till anläggning av utfartsvägar under senast gångna åren ställts till förfogande, antalet framställningar om anslag för anläggning av *enklare vägar* varit ännu större än vad f. n. är fallet. Det synes därför vara ett rent statsekonomiskt intresse att med något ökat anslag understödja befolkningens i de vägfattiga norr-ländska orterna ansträngningar till självhjälp och att dessa icke alltför länge behöva vänta på den hjälp till anläggning av sina utfartsvägar, som med ifrågavarande anslag kan beredas dem.

På grund av det anförda få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta höja det av Kungl. Maj:t i statsverkspropositionen för anläggning av utfartsvägar i Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands och Västernorrlands län för budgetåret 1924—1925 begärda, extra reservationsanslaget å 65,000 kr. till samma belopp, som utgick under åren 1919—1922, eller 100,000 kr.

Stockholm den 15 januari 1924.

Ewald Lindmark.

N. E. Nilsson.

K. Bergström.

Ludwig Brännström.

Ernst Hage.

Elof Lindberg.

Ivar Österström.

Carl Sehlin.

P. S. Hedlund
i Häste.

Johan Olofsson.

Verner Hedlund.

P. Persson
Trången.

J. Rehn.

Ant. Wikström.

Rob. Samuelsson.

O. W. Lövgren.

J. P. Dahln.

H. Molander.
